

NOVÝ HRDINA PŘEBÍRÁ OTĚŽE

SKANDAR A ZLODĚJ JEDNOROŽCŮ

A. F. STEADMANOVÁ

HOST

Skandar and the Unicorn Thief

Text copyright © De Ore Leonis 2022

Illustrations copyright © Two Dots 2022

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd,

1st Floor, 222 Gray's Inn Road,

London, WC1X 8HB, A CBS Company

All rights reserved

No part of this book may be reproduced

or transmitted in any form

or by any means, electronic or mechanical,

including photocopying, recording or by any
information storage and retrieval system without

permission in writing from the Publisher

Translation © Daniela Orlando, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1249-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-1250-8 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1251-5 (MobiPocket)

Josephovi
— těmhle jednorožcům dala křídla jeho nesobeckost,
láska a bezmezná dobrota

OSTROV

PŘEDEHRA

Kameraman jednorožce uslyšel ještě předtím, než je uviděl.

Pronikavý vřískot, zlověstné vrčení,
skřípění zakrvácených zubů.

Kameraman jednorožce ucítil ještě předtím, než je uviděl.

Zkažený dech, shnilé maso, puch věčné smrti.

Kameraman jednorožce dokonce i vytušil
ještě předtím, než je uviděl.

Někde v morku kostí mu duněla jejich zahnívající
kopyta a zděšení pozvolna sílilo — až mu nakonec

každíčký nerv a každíčká buňka radily, ať se dá
na útěk. Jenže on musel dělat svou práci.

Kameraman sledoval, jak se jednorožci
vynořují na vrcholku kopce.

Bylo jich osm. Záštiplné stvůry tryskem uháněly přes
louku, roztahovaly kostlivá křídla a vzlétaly do vzduchu.
Připomínaly střed nezřetelné bouře, zahalený oblaky
černého dýmu. Za nimi burácelo hromobití a na zem
daleko pod jejich strašlivýma nohama sršely blesky.

Netvoři zavylí svůj válečný pokřik a osm
přízračných rohů prořízlo vzduch.

Vesničané se rozkřičeli a někteří se pokusili utéct.

Jenže na to už bylo hodně, hodně pozdě.

Kameraman stál na návsi, kde právě přistál první jednorožec.

Zvíře frkalo jiskry, hrabalo kopyty a v každém jeho
chrčivém nádechu byla slyšet pohroma a zkáza.

Kameraman točil dál, přestože se mu třásly ruce.

Musel dělat svou práci.

Jednorožec sklonil obrovskou hlavu a namířil
roh ostrý jako břitva přímo na objektiv.

Krví podlité oči se střetly s těma kameramanovýmá
a ten v nich viděl jen zhoubu.

Tato vesnice už neměla naději. Ani on už ji neměl.

On ale vždycky věděl, že ze splašeného stáda
divokých jednorožců nevyvázne živý.

Jen doufal, že natočený záznam se dostane na pevninu.

Protože jakmile spatříš divokého jednorožce, už je po tobě.

Muž sklopil kameru a doufal, že odvedl svou práci.

Jednorožci totiž nepatří pohádek — patří do zlých snů.

KAPITOLA 1

ZLODĚJ

Skandar Smith se upřeně díval z postele na plakát s jednorožcem. Venku už bylo tolik světla, že viděl rozepjatá křídla letícího zvířete — většinu jeho těla zakrývalo lesklé stříbrné brnění a byly z něj vidět jen vytřeštěné rudé oči, mohutná spodní čelist a ostrý šedivý roh. Chlad nového věku byl Skandarovým oblíbeným jednorožcem od chvíle, kdy jeho jezdce Aspen McGrathová před třemi lety postoupila do soutěže o Pohár chaosu. A Skandar si říkal, že dneska — v letošním utkání — by snad mohli mít šanci vyhrát.

Skandar dostal ten plakát před třemi měsíci ke svým třináctým narozeninám. Chodil se na něj dívat do výlohy knihkupectví, představoval si, že na Chladu nového věku jezdí on, a stával přitom hned za okrajem plakátu, přichystaný závodit. Hodně ho mrzelo, že si o něj tátovi řekl. Co pamatoval, nikdy neměli

peněz nazbyt — obvykle taky o nic neprosil. Jenže on ten plakát hrozně moc chtěl a...

Z kuchyně se ozvala rána. Skandar by kdykoli jindy vyskočil z postele a byl by bez sebe strachem, že v bytě je někdo cizí. Přípravu snídaně měl obvykle na starosti on nebo jeho sestra Kenna, ta spala v protější posteli. Skandarův táta nebyl líný, to ne — jenom se mu obvykle těžko vstávalo, hlavně když byl zrovna bez práce. A to on byl už delší dobu. Dneska ale nebyl jen tak nějaký všední den. Dneska se bude závodit. A pro tátu byl závod o Pohár chaosu lepší než narozeniny, dokonce i lepší než Vánoce.

„To budeš pořád čučet na ten pitomej plakát?“ zaúpěla Kenna.

„Táta dělá snídani,“ odpověděl Skandar s nadějí, že to sestře zvedne náladu.

„Nemám hlad.“ Odvrátila se a otočila se tváří ke zdi. Zpod peřiny jí vylézaly hnědé vlasy. „Aspen a Chlad novýho věku mimochodem dneska nevyhrajou ani omylem.“

„Já myslel, že tě to nezajímá.“

„Taky že ne, ale...“ Kenna se převalila zpátky a zamžourala na Skandara v ranním světle. „Musíš vycházet ze statistiky, Skare. Chlad má z pětadvaceti soutěžících jenom asi tak průměrnou frekvenci úderů křídel. A pak je tady ten problém, že jejich spřízněnej živel je voda.“

„Jakej problém?“ Skandarovi plesalo srdce radostí, i když Kenna tvrdila, že Aspen s Chladem nevyhrají. Už takhle nemluvila — o jednorožcích — tak dlouho, že málem zapomněl, jaké to je. Když byli mladší, v jednom kuse se dohadovali, jaký kdo z nich bude ovládat živel, pokud se stanou jednorožčími jezdci. Kenna vždycky říkala, že by byla ohňovládkyň, ale Skandar se neuměl rozhodnout.

„Zapomněls snad, co ses naučil na hodinách líhnutí? Aspen a Chlad novýho věku jsou přece spřízněný s vodou, že jo? A dva z favoritů jsou vzduchovládci — Ema Templetonová a Tom Nazari. Oba víme, že vzduch má proti vodě výhodu!“

To už se Skandarova sestra nadzvedávala na lokti, protáhlá bledá tvář jí zářila nadšením a světlehnědé vlasy i oči jí plály. Kenna byla o rok starší než Skandar, ale byli si tak podobní, že si je lidé často pletli s dvojčaty.

„Však uvidíš,“ opáčil Skandar s úsměvem. „Aspen se poučila z předchozích závodů. Nebude používat jenom vodu — na to je moc chytrá. Loni už spojovala živly. Kdybych já jel na Chladu nového věku, vrhal bych blesky a vodní víry...“

Kennin výraz se rázem změnil. Z očí se jí vytratil lesk a z koutku úst zmizel úsměv. Spustila loket, znovu se otočila ke zdi a přitáhla si sytě rudou peřinu pod bradu.

„Promiň, Kenn, já to tak nemyslel...“

Zpod dveří zavanula vůně slaniny a připálené topinky. Skandarovi v nastalém tichu zakručelo v břiše.

„Kenno?“

„Nech mě bejt, Skare.“

„Ty se nebudeš dívat se mnou a s tátou na závod?“

Zase žádná odpověď. Skandar se oblékl v ranním pološeru s hrdlem staženým zklamáním a pocitem viny. To: „*Kdybych já jel...*“ neměl říkat. Povídali si jako kdysi, předtím, než Kenna šla ke zkoušce z líhnutí a všechny sny se jí zhroutily.

Skandar vešel do kuchyně za zvuků prskání smažených vajíček a přímého přenosu nadcházejícího závodu, vyřvávajícího na plné pecky. Táta se skláněl nad pánví a pobrukoval si. Když uviděl Skandara, celý se rozzářil. Skandar si nevzpomínal, kdy ho naposledy viděl se usmívat.

Pak táta trochu protáhl obličej. „Kenna zatím nic?“

„Ještě spí,“ zalhal Skandar, protože mu nechtěl zkazit dobrou náladu.

„Letos to asi bude těžko zvládat. První závod od...“

Skandar si to uměl doříct sám. Byl to první závod o Pohár chaosu od loňska, kdy Kenna neuspěla u zkoušky z líhnutí a ztratila veškerou naději, že bude někdy jezdit na jednorožci.

Problém byl v tom, že táta se nikdy nechoval, jako by složení zkoušky z líhnutí byla nějaká vzácnost. Měl tak rád jednorožce, že zoufale toužil po tom, aby na nich jezdilo jedno z jeho dětí. Prohlašoval, že se tím všechno vyřeší — potíže s penězi, jejich budoucnost, jejich štěstí, dokonce i dny, kdy se nemůže vyhrabat z postele. Jednorožci jsou koneckonců kouzelní. A tak Kenně odjakživa tvrdil, že zkoušku udělá a potom se jí podaří otevřít dveře ostrovní Líhně. Že je jí souzeno jedno z jednorožčích vajec zamknutých uvnitř. Že by na ni máma byla pyšná. A moc tomu nepomohlo, že na základní škole v Christchurchské ulici v Margate šlo Kenně líhnutí vždycky nejlíp ze třídy. Její učitelé říkali, že jestli se někdo dostane na ostrov, tak Kenna Smithová. A ona pak propadla.

A táta teď Skandarovi už měsíce opakoval totéž. Že je možné, pravděpodobné, dokonce i nevyhnutelné, že se z něj stane jezdec. A Skandar chtěl ze všeho nejvíc na světě, aby to byla pravda, přestože věděl, jak je to mimořádné — a přestože viděl Kenu loni tak zklamanou.

„Ale letos jsi na radě ty, vidíš?“ Táta mu umaštěnou rukou prohrábl vlasy. „Takže když děláš topinky, nejlepší je...“ Skandar během tátova výkladu přikyvoval, jak bylo třeba, a dělal, že neví, jak se smaží topinky. Jiným dětem by to mohlo lézt na nervy, ale Skandar měl prostě radost, když si s ním táta vítězně plácl, protože se mu topinky povedly dokonale do křupava.

Kenna nepřišla na snídani, ale tátovi to zřejmě moc nevadilo a ládoval se se Skandarem vajíčky, párky, slaninou, fazolemi a topinkami. Skandar se chtěl zeptat, odkud se vzaly peníze na tolik jídla, ale rozmyslel si to. Dneska se závodí o Pohár chaosu. Na tátovi bylo vidět, že chce všechno pustit z hlavy, a Skandar to chtěl taky. Jen pro dnešek. A tak si přitáhl zbrusu novou tubu majonézy, vymačkal ji na všechno, co měl na talíři, a zazubil se, když to hezky začvachtalo.

„Tak co, pořád fandíš Aspen McGrathové a Chladu nového věku?“ zeptal se táta s plnou pusou. „Já zapomněl — jestli si k nám

chceš pozvat kamarády, abyste se mohli koukat na závod společně, tak můžeš. To dělá hodně děcek, ne? Ať o nic nepříjdeš.“

Skandar zavrtal pohled do talíře. Jak by mu mohl říct, že nemá žádné kamarády, které by mohl pozvat? A co huř, že je to svým způsobem tátova vina?

Problém byl v tom, že Skandar se staral o tátu, když mu nebylo dobře — když neměl moc dobrou náladu —, a přicházel kvůli tomu o spoustu „normálních“ věcí, které má člověk dělat, aby si našel kamarády. Nemohl po vyučování blbnout v parku, neměl kapesné na to, aby si mohl zahrát na automatech nebo si potají doběhnout na margateskou pláž na smaženou rybu s hranolky. Skandarovi to zpočátku nedocházelo, ale právě tady se z lidí stávali opravdoví kamarádi, ne při hodinách angličtiny ani nad okoralým pudinkem o velké přestávce. A protože se Skandar staral o tátu, občas ani nemíval čisté oblečení nebo si nestíhal vyčistit zuby. A lidé si toho všímali. Vždycky si toho všimli — a zapamatovali si to.

Pro Kennu to kdovíproč nebylo tak hrozné. Podle Skandara jí pomáhalo, že je sebevědomější než on. Vždycky když Skandar zkoušel vymyslet nějakou chytrou nebo vtípnou odpověď, zasekl se mu mozek. Za chvíli ho pak něco napadlo, ale tváří v tvář spolužákovi nebo spolužačce měl v hlavě jenom takový divný bzukot a prázdno. Kenna s tím problémem neměla — jednou ji slyšel, jak zpražila skupinku holek, které si šeptaly, že jejich táta je podivín: „Můj táta je moje starost,“ pronesla s ledovým klidem. „Nepleťte se do toho, nebo budete litovat.“

„Ti se věnujou svým rodinám, tati,“ zamumlal nakonec Skandar a cítil, jak rudne. To se mu stávalo vždycky, když neříkal celou pravdu. Ale táta si toho nevšiml — začal skládat talíře na sebe a to byla tak neobvyklá podívaná, že Skandar musel zamrkat, aby se ujistil, že se to opravdu děje.

„A co Owen? S tím se hodně kamarádíš, ne?“

Owen byl ze všech nejhorší. Táta si o něm myslel, že je Skandarův kamarád, protože od něj jednou viděl stovky oznámení

na Skandarově mobilu. Skandar se nezmínil, že esemesky od něj nebyly ani trochu milé.

„No jo, ten Pohár chaosu miluje.“ Skandar vstal a šel pomáhat s nádobím. „Ale sleduje ho u prarodičů a ti bydlí kilometry daleko.“ Tohle si dokonce ani nevymýšlel, protože slyšel Owena, jak si na to stěžuje svojí partě. Těsně předtím, než vytrhl Skandarovi tři stránky z učebnice matiky, zmačkal je a mrskl mu je do obličeje.

„KENNO!“ zařval zničehonic táta. „Už to brzy začne!“ Jelikož se nedočkal odpovědi, zašel do jejich pokoje a Skandar se posadil na pohovku. Televizní přenos už byl v plném proudu.

Nějaký hlasatel zrovna v hlavní aréně, hned u startovací závory, dělal rozhovor s jednou bývalou účastnicí závodu. Skandar zesílil hlasitost.

„...a myslíte si, že dnes uvidíme nějaké divoké bitvy živlů?“ Hlasatelova tvář byla zrudlá vzrušením.

„Určitě,“ odpověděla jezdce a přesvědčeně přikývla. „Mezi soutěžícími by se našla opravdu pestrá směs dovedností, Time. Lidé se upínají na ohňové schopnosti Federika Jonese a Krve soumraku, ale co Ema Templetonová a Metla hor? Jsou sice spříznění se vzduchem, ale je to dvojice mnoha talentů. Lidé zapomínají, že nejúspěšnější uchazeči o Pohár chaosu vynikají ve všech čtyřech živlech — nejen v tom, se kterým jsou spřízněni.“

Čtvero živlů. To ony byly jádrem zkoušky z líhnutí. Skandar trávil hodiny tím, že se učil, kteří slavní jednorožci a jezdci jsou spřízněni s ohněm, vodou, zemí nebo vzduchem a jakým útokům a obranám dávají přednost při soubojích v povětří. Žaludek se mu sevřel nervozitou — nechtělo se mu věřit, že zkouška bude už pozítí.

Táta se vrátil. Tvářil se ustaraně. „Hned přijde,“ oznámil a přisedl si ke Skandarovi na ošoupanou starou pohovku.

„Vy mladí to vlastně ani nemůžete pochopit,“ vzdychl s pohledem upřeným na obrazovku. „Když naše generace před

třinácti lety prvně sledovala závod o Pohár chaosu, stačilo nám vědět, že ostrov existuje. Na jezdce už jsem dávno neměl věk. Ale závod, jednorožci, živly... to nás uhranulo — mě i tvoji mámu.“

Skandar ani nedutal a neodvažoval se odtrhnout oči od obrazovky, na níž jednorožci vcházeli do arény. Táta mluvil o Skandarově a Kennině mámě jenom při závodu o Pohár chaosu. Skandar už v sedmi letech věděl, že nemá smysl vyptávat se na ni kdykoli jindy — zjistil, že táta potom bývá našťvaný a tak smutný, že pak několik dní nevyleze ze svého pokoje.

„Co pamatuju, tvoje máma nebyla nikdy tak dojatá jako ten den, kdy prvně vysílali Pohár chaosu,“ pokračoval táta. „Seděla přesně tam, co teď sedíš ty, usmívala se a plakala a chovala tě v náručí. To ti byly teprve dva měsíce.“

Skandar to už slyšel, ale vůbec mu to nevadilo. Vyprávění o mámě se s Kennou nemohli nabažit. Babička — tátova máma — jim o ní taky povídala, ale nejvíc se jim líbilo, když o ní mluvil táta, protože ten ji měl rád ze všech nejvíc. A někdy, když ty historiky opakoval, přidával k nim nové podrobnosti, třeba jak mu Rosemary Smithová vždycky říkala Bertie, nikdy Roberte. Nebo jak ji bavilo zpívat si ve vaně nebo jaké květiny měla nejradši (macešky) nebo který živel ji bavilo sledovat nejvíc (vodu) při prvním a posledním závodu o Pohár chaosu, který kdy viděla.

„Nikdy nezapomenu,“ dodal táta a díval se přímo na Skandara, „jak tě máma po tom prvním Poháru chaosu vzala za ručičku, zakroužila ti špičkou prstu po dlani a zašeptala, potichu, jako by se modlila: „Slibuju ti jednorožce, prcku.““

Skandar ztěžka polkl. Tohle mu táta ještě nevyprávěl. Možná si to schovával na rok, kdy měl Skandar dělat zkoušku z líhnutí. Možná to ani nebyla pravda. Skandar už se nikdy nedozví, jestli mu Rosemary Smithová opravdu slíbila jednorožce, protože — bez varování, tři dny poté, co pevnina poprvé zhlédla závod jednorožců — Skandarova máma umřela.

Skandar by to tátovi nikdy nepřiznal, dokonce ani Kenně ne, ale kromě jiného měl závod o Pohár chaosu tak moc rád, protože měl pocit, že ho sblíží s mámou. Představoval si ji, jak sleduje jednorožce, jak jí v hrudi sílí napětí stejně jako jemu, a bylo to, jako by u toho byla s ním.

Kenna se přihnala do pokoje s miskou ovesných vloček v ruce. „To myslíš vážně, Skare? Majonézu k snídani?“ Ukázala na Skandarův upatlaný talíř nahoře ve dřezu. „Pořád ti říkám, že si musíš najít lepší oblíbený jídlo, bráško.“

Skandar pokrčil rameny, Kenna se zasmála a vmáčkla se na gauč vedle něj.

„Koukněte, kolik oba zabíráte místa. Za rok už budu sedět na podlaze!“ rozesmál se táta.

Skandarovi se sevřelo srdce. Když zkouška dopadne dobře, za rok už tady nebude. Bude sledovat závod o Pohár chaosu osobně, na ostrově, a bude mít svého vlastního jednorožce.

„Přiznej barvu, Kenno! Komu fandíš?“ zeptal se táta a naklonil se přes Skandara.

Kenna se zadívala na televizi a rozmrzele přitom žvýkala.

„Před chvílí říkala, že Aspen a Chlad nového věku nevyhrajou,“ ozval se Skandar a díval se, jak na to Kenna bude reagovat.

Zabralo to. „Třeba to Aspen dokáže jindy, ale pro vodovládky-ni tohle není dobrý závod.“ Kenna si zastrčila zbloudilý pramínek vlasů za ucho. Skandar ten posunek znal tak dobře, že se při pohledu na něj cítil v bezpečí. Jako by Kenna měla být v pořádku, i kdyby ji opravdu za rok zanechal na gauči samotnou s tátou.

Zavrtěl hlavou. „Vždyť ti říkám, že Aspen nebude odkázaná jenom na vodní živel. Na to je moc chytrá — určitě využije i ohňový, vzdušný a zemní útoky.“

„Jenže jezdcům jde vždycky nejlíp jejich spřízněnej živel, Skare. Proto se mu přece taky říká spřízněnej! Hele, i kdyby Aspen útočila ohněm, nebude to nic ve srovnání s tím, co dokáže skutečnej ohňovládce, nebo snad jo?“

„No dobře, tak kdo podle tebe vyhraje?“ Skandar zpozorněl, protože táta zesílil hlasitost ještě víc a komentátor už byl napětím bez sebe, zatímco soutěžící v brněních se za startovací závorou strkali o místa.

„Ema Templetonová a Metla hor,“ odpověděla Kenna potichu. „Loni byla desátá, je vzduchovládkyně, má velkou výdrž, je odvážná a inteligentní. Přesně taková jezdce bych byla i já.“

Bylo to poprvé, co ji Skandar slyšet přiznat, že z ní už jezdce nikdy nebude. Chtěl něco říct, ale nevěděl co a pak už bylo pozdě. A tak poslouchal komentátora, jak se snaží zaplnit vteřiny zbývající do zahájení závodu.

„Pro ty z vás, kteří jste si nás právě naladili a díváte se poprvé — tohle je přímý přenos ze Čtyřmezí, hlavního města ostrova. A tito jednorožci za chvíli vyletí z této proslulé arény a zahájí dostih v povětří, náročnou šestnáctikilometrovou zkoušku vytrvalosti a bojových schopností. Jezdci se při ní musejí držet mimo vzdušné bóje, jinak riskují vyloučení ze závodu — a to není nic lehkého, když se vás dalších dvacet čtyři soutěžících snaží při každé příležitosti zasáhnout živelnými kouzly a zpomalít — Á, už se odpočítává. Pět, čtyři, tři, dva...“

A závod začíná!“

Skandar se díval, jak se dvacet pět jednorožců, každý dvakrát větší než kůň, vrhá vpřed, jakmile se jim startovací závoř zvedla nad hlavu. Jezdci a jezdce, skrčení v sedlech, nabírali rychlost, pobízeli své jednorožce ve snaze ujmout se vedení hned na začátku a vráželi přitom obrněnými nohama do soupeřů jedoucích nalevo i napravo od nich. A pak došlo na Skandarovu oblíbenou část. Jednorožci začali roztahovat obrovská opeřená křídla a stoupat vysoko nad písečný povrch arény. Mikrofony v přilbách přenášely výskot jezdců. A ještě něco — zvuk, při němž Skandara pořád ještě mrazilo v zádech, i když ho slyšel při závodu o Pohár chaosu odjakživa, rok co rok. Hrdelní řev z hloubi jednorožčích hrudí — děsivější než lví,

pradávnější a prapůvodnější než cokoli, co kdy Skandar slyšel na pevnině. Byl to ten druh zvuku, před kterým by člověk nejradši utekl.

Jednorožci ve vzduchu bojovali o nejlepší místa a odstrkovali jeden druhého, až plechová brnění řinčela a drhnula o sebe. Špičky rohů se jim leskly ve slunci, když se jimi snažili nabrat protivníky. Kolem skřípajících zubů se jim tvořila pěna a nozdry jim rudě žhnuly. Jakmile vzlétli, obloha se rozzářila živelní magií — ohnivými koulemi, prašnými bouřemi, blesky a vodními stěnami. Bitvy v povětří zuřily na pozadí bílých beránek. Jezdci a jezdkyňe se zoufale snažili probjovat na konec dostihové dráhy a pravé dlaně jim plály mocí žvlů.

A jejich soupeření nebylo nic hezkého. Jednorožci se navzájem kopali, vyhryzávali jeden druhému kusy masa z boků a vrhali po sobě zášlehy žvlů, když se někdo ze soupeřů ocitl v dosahu. Po třech minutách už kamera zachytila jednorožce s jezdkyňí — vlasy jí hořely a jedna ruka bezvládně visela —, jak prudce klesá k zemi a nouzově přistává. Z jednorožčího křídla i světlovlasé hlavy jezdkyňe stoupal dým.

Komentátor zaúpěl. „Z letošního závodu tedy už vypadává Hilary Wintersová s Ostrobřitou lilí. Vypadá to na zlomenou ruku, pár ošklivých popálenin a Lilie má zřejmě poraněné křídlo.“

Kamera se vrátila k vedoucí skupince. Federico Jones a Krev soumraku zápolili ve vzduchu s Aspen McGrathovou a Chladem nového věku. Aspen si vyčarovala ledový luk a sázela Federikovi do obrněných zad jeden šíp za druhým, aby ho zpomalila. Federico měl sice planoucí štít a šípy na něm roztávaly, ale Aspen měla dobrou mušku a Chlad nového věku už ho doháněl. Jenže Federico ještě neskončil. Když Aspen zarejdovala s Chladem blíž, nad hlavou jí vybuchly plameny.

„Federico útočí ohnivou lavinou.“ Komentátorův hlas zněl ohromeně. „To je v takové výšce a rychlosti hodně těžké. Ale — No ne! Podívejme!“

Kolem Chladu nového věku i kolem Aspen se stahovala pavučina z ledových krystalků a uzavírala je v tak pevném zámotku jinovatky, že jim ohnivá lavina nemohla ublížit — Skandar viděl, jak Federico zklamaně povykuje, protože po vyčerpávajícím ohňovém útoku začali s Krví soumraku zaostávat, zatímco Aspen prorazila svou ledovou skořápkou a předhoni-la je.

„V čele jede Tom Nazari na Ďáblově pláči a za ním Ema Templetonová na Metle hor. Třetí je Alodie Birchová na Říčním princi a za touto úžasnou kombinací vzduchu a vody je teď na čtvrtém místě Aspen McGrathová na Chladu nového věku spolu s... Ale vypadá to, že Aspen chystá něco dalšího,“ zarazil se komentátor a pokračoval už hlasitěji: „Zrychluje.“

Chlad nového věku nabral neuvěřitelné tempo, až mu křídla splynula do jedné velké šmouhy. Aspen se s vlajícími zrzavými vlasy prořítla kolem Říčního prince a úhybným manévrem jen tak tak unikla zásahu bleskem. Vzápětí se obrovská šedá křídla jejího jednorožce přehnala kolem Kenniny oblíbenkyně Metly hor i černého jednorožce Toma Nazariho, Ďáblova pláče. A Aspen se ujala vedení.

„Jo!“ Skandar vítězně zvedl ruce. Sice to k němu moc nesesdělo, ale tohle bylo něco úžasného — neuvěřitelného.

„Nikdy jsem nic takového neviděl,“ zvolal komentátor. „Podívejte, jaký má náskok.“

Kenna zalapala po dechu. Nespouštěla oči z jednorožců blížících se do cíle. „To se mi snad zdá!“

„Zvítězí o sto metrů,“ vyjekl další komentátor.

Skandar přihlížel s otevřenou pusou, jak Chlad nového věku dosedá kopyty na písek arény. Aspen ho pobídla vpřed, a když projížděla pod cílovým obloukem, v očích jí svítilo sveřepé odhodlání.

Skandar vyskočil a začal nadšeně křičet: „Oni vyhráli! Vyhráli! Vidíš, Kenno, já ti to říkal! Já to věděl, já to věděl!“

Kenna se smála, oči jí zářily a vítězství bylo díky tomu ještě lepší. „No dobře, Skare. To bylo fakt něco, to musím uznat. Ty ledový krystalky, to bylo mazaný! Ještě jsem neviděla —“

„Počkat.“ Táta stál těsně u obrazovky. „Něco se děje.“

Skandar k němu přistoupil z jedné strany a Kenna z druhé. Bylo slyšet, jak diváci křičí, ale už ne nadšením — strachem. Jednorožci už nedobíhali pod obloukem do cíle. Komentátoři zmlkli a přímý přenos ustrnul — v záběru byla jen aréna, jako by kameramani opustili svá stanoviště.

Uprostřed arény přistál jednorožec. Nepřipomínal žádného z ostatních — Krev soumraku, Chlad nového věku ani Metlu hor —, jejichž vítěznou přehlídku přerušil. Tenhle jednorožec měl skoro holá křídla, jako netopýr, a byl na kost vyhublý, podvyživený. Místo očí měl strašidelné rudé škvíry. Tlamu měl potřísněnou zaschlou krví a cenil zuby na soutěžící, jako by je vybízel k útoku.

Skandarovi se rozbřesklo, až když uviděl, že jednorožec má průsvitný roh.

„To je divokej jednorožec,“ vydechl. „Jako v tý starý nahrávce, kterou ostrov ukázal pevnině. V tý, co před lety přesvědčila pevninu, že jednorožci jsou skutečný. V tý, kde napadli tu vesnici...“

„Něco se děje,“ zopakoval táta.

„To nemůže bejt divokej jednorožec,“ zašeptala Kenna. „Někdo na něm jede.“

Skandar si člověka — aspoň si myslel, že je to člověk — sedícího na jednorožci nevyšiml. Postava na sobě měla černý rubáš, dole rozedraný na cáry, a ten se třepetal a vzdouval ve větru. Tvář měla od krku až k temeni překrytou širokým pruhem bílé barvy, nahoře přecházejícím v krátké tmavé vlasy.

Jednorožec se vzepjal na zadní, zahrabal kopyty ve vzduchu a vydechl hustý černý dým. Přízračná postava na jeho hřbetě jásavě zavyla, jednorožec zavřeštěl a arénou se začal valit kouř.

Skandar se díval, jak se jednorožec blíží k závodníkům a kolem kopyt mu probleskují jiskry. Pak z dlaně postavy vyšlehl bílý paprsek a prozářil celou obrazovku. Těsně předtím, než scéna beze zbytku zmizela v černém dýmu, se postava otočila a pomalu a uvážlivě namířila dlouhým kostnatým prstem přímo do kamery.

Pak už televize přenášela jen zvuk. Výbuchy živelní magie a říčení jednorožců. Další výkřiky z davu a neklamný dusot nohou, jak se ostrované pokoušeli utéct z hlediště. Lidé se tlačili kolem kamery a Skandar rozeznal ve změti vyděšených hlasů jedno slovo, opakované pořád dokola.

Jehla.

Skandar v životě neslyšel o nikom, kdo by se tak jmenoval, ale čím častěji diváci to jméno šeptali, ječeli a vykřikovali, tím větší mu nahánělo hrůzu.

Otočil se k tátovi. Ten pořád ještě nevěřicně zíral na černý dým vířící na obrazovce. Kenna ho s otázkou předběhla. „Tati,“ zeptala se potichu, „kdo je to Jehla?“

„Pšššt.“ Táta zvedl ruku. „Něco se stalo.“

Záběr se projasnil a dým se zvedl. Na písku klečela jakási postava, z jejíž úst se linulo něco mezi vzlykotem a křikem. Pořád na sobě měla brnění s modrým nápisem *McGrathová* na zádech a ostatní jezdci a jezdkyňe stáli kolem ní.

„Prosím,“ kvílela Aspen na celou arénu, „přiveďte mi ho zpátky, prosím!“

Federika Jonese už přešel veškerý bitevní zápal a podařilo se mu ji zvednout ze země, ale Aspen naříkala dál. „Má ho Jehla. Je pryč. Vyhráli jsme a Jehla —“ Aspen se zalkla posledním slovem. Po tváři umazané od prachu jí stékaly slzy.

Čísi přísný hlas práskl jako bič: „Vypněte ty kamery! Hned! Tohle nesmí pevnina vidět. Okamžitě je vypněte!“

Jednorožci začali vydávat ohlušující vrískot a řev. Jezdci a jezdkyňe se vyhoupli do sedel a snažili se je uklidnit, zatímco

jednorožci se vzpínali, běsnili a Skandarovi připadlo, že je nikdy neviděl nahánět takovou hrůzu.

Na písku zůstala stát jen jedna z pětadvaceti soutěžících — vítězná vodovládkyně Aspen McGrathová. Ale její jednorožec, Chlad nového věku, nebyl nikde v dohledu.

„Kdo je to Jehla?“ zopakovala Kenna naléhavě otázku.

Ale nikdo jí neodpověděl.

KAPITOLA 2

ZAMČENO

„Paní učitelko, řeknete nám, kdo je Jehla?“

„K čemu potřebuje Jehla Chlad nového věku?“

„Jak to, že Jehla jezdí na divokém jednorožci?“

„Může se Jehla dostat na pevninu?“

„TICHO!“ houkla paní učitelka Buntressová a prsty si promnula spánky.

Třída se ztišila — Skandar ještě nikdy neslyšel paní učitelku křičet.

„Dneska mám už čtvrtou hodinu líhnutí,“ pronesla a opřela se loktem o bílou tabuli.

„A povím vám totéž, co jsem řekla ostatním. Nevím, kdo je Jehla. Nevím, jak je možné, že jezdí na divokém jednorožci. A jistě vás taky vůbec nepřekvapí, že nemám ponětí, kde je Chlad nového věku.“

Nikdo nedokázal celý den mluvit o ničem jiném než o závodě. To nebylo nic neobvyklého — byla to největší událost roku. Ale letos to bylo jiné. Lidé měli strach, hlavně děti ve Skandarově věku po celé zemi, protože je den nato čekala zkouška z líhnutí.

„Paní učitelko,“ přihlásila se Maria, „moji rodiče nechťejí, abych šla ke zkoušce. Bojí se, že na ostrově není bezpečno.“

Několik dalších přikývlo.

Učitelka se napřímila a přejela je pohledem zpod nazrzlé ofiny. „Kromě toho, že absolvování zkoušky z líhnutí je povinné ze zákona, kdo mi řekne, co by se stalo, kdyby Maria byla souzena některému z jednorožců v Líhni a neodpověděla na volání?“

Odpověď znali všichni, ale první se ozval Sami: „Kdyby Maria nebyla u líhnutí, její jednorožec by si nevytvořil pouto ke své prisouzené jezdce. Vylíhl by se divoký jednorožec.“

„Přesně tak,“ přitakala učitelka. „A vypadal by jako ta příšerná stvůra, kterou jste viděli na závodě.“

„Já přece s mámou a tátou nesouhlasím!“ namítla Maria. „Stejně půjdu ke —“

Učitelka si jí nevšimala. „Ostrov nás před patnácti lety požádal o pomoc s nedostatkem jezdců. Chápu, že to, co se stalo, vás všechny vyvedlo z míry. Mě taky. Ale nikdo z mých žáků se nebude vyhýbat svým povinnostem. A pokud je vám souzený nějaký jednorožec, je ještě důležitější než kdy jindy přispět k jeho vylíhnutí teď, když nám tady řadí Jehla. Dostanete jen jednu šanci. A letos jste na řadě.“

„No já si teda myslím, že je to celý jeden velkej podfuk,“ protáhl ze zadní lavice Owen. „Podle mě to nebyl vůbec žádněj divokej jednorožec, jenom tak vypadal. Četl jsem to na internetu a —“

„Ano, díky, Owene,“ utnula ho učitelka. „To je další možnost. A teď si všichni ještě zopakujeme vybrané otázky, ano?“

Skandar se zamračil a zadíval se do učebnice líhnutí. To přece nemůže být pravda. Kdyby to byl jen něčí kanadský žertík, proč by všichni ostrované měli takový strach? Jak mohla ta

postava v černém rubáši čelit celému závodišti nejmocnějších jednorožců na ostrově a ukrást Chlad nového věku? A kdo — nebo co — je Jehla?

Skandara mrzelo, že nemá nikoho, s kým by si mohl šuškat vzadu při vyučování a vyzvídat, co si o tom myslí. Místo toho si načrtl tajemného divokého jednorožce na okraj stránky v sešitě. Kreslení bylo to jediné kromě jednorožců, co ho opravdu bavilo. Mohl si přitom představovat sám sebe na ostrově. Skicák měl plný obrázků bojujících jednorožců nebo klubajících se vajec, ale někdy kreslil i pohledy na moře nebo karikatury Kenny nebo — jen občas — svoji mámu podle jedné staré fotky.

Nebylo to poprvé, kdy ho napadlo, co by tomu všemu asi říkala.

Po vyučování čekal Skandar na Kennu u školních vrat sám — jako vždycky — a listoval si svými zápisky z líhnutí. Pak uslyšel zvuk, který by poznal kdekoli: Owenův smích. Když se Owen smál, vždycky klesal hlasem, aby zněl starší — víc jako chlap. I když Skandar měl dojem, že to zní spíš jako chrchlající kráva, která má zácpu.

„Teď jsem si je koupil!“ vykřikl nějaký vyšší hlas. „A mám se o ně rozdělit s mladším bráchou. Prosím, nechte —“

„Ber je, Royi,“ vyštěkl Owen.

Roy patřil k Owenovým obvyklým kumpánům.

Owen a Roy obstoupili u zídky na hřišti nějakého nevysokého kluka ze sedmičky. Měl bledou pihovatou pleť a světlé zrzavé vlasy, které Skandarovi připomínaly Aspen McGrathovou.

„Hej!“ Skandar se k nim rozběhl. Bylo mu jasné, že toho bude litovat — a možná to i odskáče ranou do obličeje —, ale nemohl jen tak nechat toho kluka, ať si s Owenem poradí sám. A Owen navíc uhodil Skandara už hodněkrát. Skandar si na to tak nějak zvykl.

Když k nim došel, zjistil, že Roy vzal tomu sedmákovi hrst chaosových karet.

„Jak to se mnou mluvíš?“ přistoupil ke Skandarovi Owen.

Skandar rychle mávl na zrzka, ať se schová. Zrzkova hlava zmizela za zídkiem.

„Jenom jsem si, ehm, říkal, jestli si nechceš půjčit moje poznámky?“ odpověděl Skandar. Odvaha ho rychle opustila. Na Owena nemůže jen tak halekat a čekat, že mu to projde. Co ho to napadlo?

Owen se ušklíbl, vytrhl mu poznámky z líhnutí a podal je Royovi. Ruce měl tím pádem volné, a tak ještě bouchl Skandara pěstí do ramene.

Roy zalistoval sešitem a zahuhlal: „Samý líhnutí.“

„Bezva. Tak já půjdu.“ Skandar udělal krok stranou, ale Owen ho chytil za bílou košili. Skandar ucítil tužící pěnu, kterou si Owen dával na vlasy, aby měl správný rozčuch.

„Snad si vážně nemyslíš, že uděláš zkoušku z líhnutí, co?“ prohlásil Owen s předstíraným údivem. „Jo tak ty si to myslíš! No ne, to je roztomilý.“

Roy tupě přikývl. „Myslí. Tohle jsou poznámky z opakovacích hodin.“

„Kolikrát už jsem ti to říkal?“ Owen se naklonil až úplně ke Skandarovi. „Z lidí jako ty se nikdy nestanou jezdcí. Jsi na to moc slabej, moc zakrslej, moc ubohej. Něco tak nebezpečného jako jednorozec bys ani neuměl ovládat — k tobě by se víc hodil pudl. No jasně, Skandare, poříd si pudlíka a jezdi na něm. Aspoň se všichni zasmějeme!“

Owen už napřahoval pěst k úderu na rozloučenou, když vtom ho někdo chytil ze zadu za ruku a zprudka trhl.

Zemská přitažlivost měla zřejmě Owena ráda ještě méně než Skandar. Owen upadl a s hlasitým *BUM!* přistál přímo na asfaltu.

Nad ním se tyčila Kenna. „Ať už tě tady nevidím, jinak nebudeš fňukat jenom kvůli naraženému zadku.“ V hnědých očích